

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

זאת חקת התורה (במדבר יט. ב.)

כתב רש"י וז"ל: לפי שהשטן ואומות העולם מונין (פירושו: מצערין. מפרשים, אאב"ח) את ישראל, לומר, מה המצוה הזאת ומה טעם יש בה, לפיכך כתב בה חקה, גזרה היא מלפני, אין לך רשות להרהר אחריה, ע"כ. ומקורו ממדרש רבה (יט, ה). ובמסכת יומא (סז:) פירש"י וז"ל: השטן. יצר הרע משיב עליהן תשובה להטעות את ישראל ולומר שהתורה אינה אמת כי מה תועלת בכל אלו לכך נכתב בהן חוק אני ה' גורתי עליכם, ע"כ.

ואפילו שלמה המלך שעליו נאמר 'ויחכם מכל האדם מאיתן האזרחי והימני' וכו' (מלכים א) והימן זה משה שנאמר (במדבר יב. ז) 'בכל ביתי נאמן הוא' וכו', ובמדרשים כאן מאריכים בגדולת חכמת שלמה המלך ע"ה ועם כל זאת, אמר שלמה המלך על מצוה זו, 'אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני' (קהלת ז. כג), שלא ידע טעמי המצוה. שהרי מטהרת את הטמאים (טמאי מתים) ומטמאת את הטהורים (העושה את אפר פרה אדומה, אך לא הכהן המזוה) וזהו דבר והיפוכו. ובאמת משה רבינו ידע את טעמי מצות פרה אדומה אך נצטוה שלא לגלות לאחרים טעמה כמובא במדרש הגדול על פסי זה. עוד מובא שם שלעתיד לבוא יגלה ה' טעמה. וא"כ צריך להבין למה באמת עשאה ה' עלינו אותה חוקה שלא נדע כעת טעמה? אלא יסוד גדול מלמדת אותנו התורה. עלינו לעשות ולקיים את דברי מלכו של-עולם גם ללא הבנה, כי זהו דרכו של עבד לפני אדונו, לעשות רצונו ללא ידיעת הדברים. וכדרך שאמרו ישראל כאשר פנה עליהם משה אם יקבלו את התורה, השיבוהו, נעשה ונשמע! קודם כל נעשה, מקבלים אנו עלינו עשיה כמות רצון השי"ת. ואח"כ נשמע את טעמיה, כי אנו עבדיו יתברך שמו.

ובאמת כך חינוכו אבותינו בכל הדורות, וכמו שסיפרו אבותינו, שאם היה הרב מורה הלכה וכעת לא היה נמצא במקום, והיה מגיע משהו אחר שלא שמע את דברי הרב ושואל למה אתם עושים כך? היו משיבים לו בשתי מלים 'המארי קאלי' פירושו: 'הרב אמר!' ותו לא. ופעם אחת שאלתי לאחת מהמבוגרות בעדתינו הקדושה על 'חליטת הבשר' כיצד מכינה את המרק, והשיבה לי, שמרתיחה את המים עד שיבעבעו ולאחר מכן מכניסה את הבשר למים. אמרתי לה, ולמה את לא שמה את הבשר כבר בהתחלה כשהמים קרים. השיבה לי בקפיצה ובשפה ברורה, אסור! ותו לא הוסיפה, כי לא ידעה טעמי המצוה. כך לימדו אבותינו לדורותיהם, ראשית לעשות, גם ללא ידיעת טעמי המצוה.

ולצערינו טעות יש בפי חלק מהציבור שאומרים הם, שצריך להסביר לילד כל דבר טרם שנעשה את אשר מבקשים ממנו. וטורח דעתם זאת ממקום שאינו טהור (יש להעיר ולהאיר, שלצערינו נכנסו הרבה דעות חינוכיות זרות מהזרם שאינו טהור ומופץ באיצטלאל של תורה, אך אכמ"ל בנושא, ואל לנו לקבל דברים כמות שהן מכל אחד שדמותו חרדית. וע"ז מזהיר(ני) רבות מרן 'נשיא המוסדות'). ואבוי לאדם שמחנך את בנו לשמוע ולעשות רק דברים שמבין, דמה יעשה במצוות שאינו בר הבנה בהם, או שאין אפשרות להסביר דברים מטעמי קדושה והמבין יבין! ושלא יצא חייו מכשול מדברי, אין כוונתי שאין להסביר לילד מדוע ולמה, אדרבה ראוי להסביר ולהודיע, אך שדבר זה לא יהווה או יצור אצלו תנאי לעשייתו. אלא ראשית יבין שעליו לעשות כי כן הורו לו הוריו ומחנכיו, ובתוך כדי או לאחר מכן או אפילו לפני כן אך לא בקביעות, יסבירו לו את טעם דבר, שמזה יבין להבא שהדברים דברי טעם.

פניני הלכה

מנהג אמירת שבח 'המהולל'

מנהג הרבה מיהדות תימן הבלדי וכן חלק מהשאמי להקדים לפתוח לפני ברכת 'ברוך שאמר' מלות שבח הפותחות ב'המהולל' וכו'.

וכתב מהרי"ף ב'עץ חיים' (ח"א עמי טו.) וז"ל: שבח זה מרבי יהודה הלוי ז"ל ונהגו לאמרו קודם ברוך שאמר לעורר הלב ולהלהיבו לירוא מפני מלך הכבוד ולשבחו ולהללו בכל שירי דהענייה ויאמרם בכונה ובקול רם ובזה ימשך עליו דבקות באלהיו (ר"ח שי האהבה דף קכ"ז ע"א) וגם להגיד כי אנפיי שאנו מהללים אותו בזמירת דהענייה נעים זמירות ישראל עכ"ז א"א לבוא עד תכלית שבחו יתי כי הוא מרומם ומהולל לעולמי עד מצוי ונמצא ואין אלוה זולתו ובזה מקיים מ"ש הרמב"ם הלכות יסודי התורה וז"ל מ"ע לידע שיש אלוה מצוי וכו', שני' יודעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלהים וכו' אין עוד מלבדו. על כן ראוי והגון ומצוה לומר שבח זה וכי בר"ח שי האהבה פ"י דף קכ"ו ע"ב וז"ל: וכן כמה שבחים תיקן החסיד ר"י הלוי ע"ה האומרם גורם דבקות נפשו באלהיו ובפיט זה יש גי עיקרים מייג עיקרי הדת להאמין במציאות אלהינו ב"ה ושהוא משגיח בעולם ושהוא יחיד אחד ומיוחד ואין זולתו. ע"כ.

והרב שמעון צאלח זצ"ל בסידורו (ח"א עמי נח.) כתב וז"ל: שנוסח נזכר בתכלאל 'מהר"י בשירי' ו'מהר"י ונהי ז"ל לאמרו קודם 'נשמתי'. ונשאלת השאלה מדוע הקדימוהו לאמרו לפני ברוך שאמר? ונ"ל, היחית ויש בו התעוררות לאדם כדי לכיין דעתו בשעת התפלה ולהתכונן כראוי התקינו לאמרו יום יום קודם ברוך שאמר.

ברכת מזל טבא וגדיא יאה לידידנו היקר ששמו יוצא לפניו

ר' ברק צברי הי"ד

לרגל הולדת בתו תחי' יה"ר שתגדל מעלתה כמעלת חנה יראה
ושלימה ומרווה נחת להוריה כרצון יוצרה, אכ"י"ד

תשובת 'איש ימיני'

מוהר"ר יחיא יצחק הלוי זצוק"ל
רבה הראשי האחרון של תימן

מבטא לשון הקודש שְׁלַבְנֵי תימן

פתרונות לפרשת 'שלח לך'
אחודה חידה! משה אמר 'רב לכם' לקרח ועדתו ונענש, קרח ועדתו אמרו למשה 'רב לכם' ולא נענשו.
מי בתמונה: הרב מאיר מזרחי זצ"ל.
הזוכה: אלקנה חצרוני.

אזכרה חיה!

חידה ודקדוקים
תבה ששעמה לאורה אינה במקומה
ומשנה את משמעותה
בין הפותרים כנונה יוגרל פרס

לזש"ק
שלום בן יעקב
ומירב טליה בת מנשה

שאלתם ממני אודות ראובן יהודי תימני צח המבטא, כי נסע מתימן לשכון כבוד בארצנו. ושם מצא קהלות יהודים תימנים צחי המבטא, וגם קהלות אחרות הבאות מארצות שונות, אשר לא יוכלו לדבר בלשון צח ולהוציא האותיות כמשפטן. ובהיות שראובן זה חכם ומבין, למד גם לדבר בלשונות העלגים. והוא תמיד מתפלל בבהכני"ס בתוך קהלות יהודים תימנים, ועומד להתפלל בתור ש"צ להוציא את הרבים י"ח בלשון האחרת (שלמד מהעלגים). ועזב את לשונו הצח והנקי והקהל שותקים או מערערים. היכול ראובן לעשות כן, או לא.

תשובה: ברור לי, כי עכ"פ יגיעו דברי אלה לפני חכמים גדולים ונבונים ממני, ויהיו דברי בעיניהם אך למותר. כי בער אנכי מאיש ולא בינת אדם לי. ועוד כי רבו משערות ראשי, עסקי קהלתינו העמוסים עלי ראשי כידוע. אך אבוא בקצרה לעשות בקשתכם ולא להשיב פניכם ריקם. הן ידעתם, וגם כל איש חכם ונבון יודע, כי עיקר ויסוד דבר זה מה שכתבו חכמי ישראל המדקדקים ז"ל במוצא האותיות מן הפה. וכמ"ש במחברת בשער תוצאות האותיות וז"ל, האותיות הם כ"ב, והם נחלקים לה' מחלקות בתוצאותיהם. החלק הא' אותיות אה"י"ע והם אותיות הגרון וכו', והחלק הב' גי"ק"ק והם אותיות החניכים וכו', והחלק הג' דטלני"ת והם בקצה הלשון עם בשר השנים וכו', והחלק הדי' זסצרי"ש והן אותיות השניים וכו', והחלק הו"י' בומ"י' והן אותיות השפתים וכו'. עוד שם, ודע שאעפ"י שיש להן חמשה חלקים, אין אותיות כל חלק יוצאים ממקום אחד בשוה, אלא זה קרוב מזה. שאלו היה בשוה, היה הנשמע אות אחת. לדוגמא אביא, אותיות אה"י"ע, אות אל"ף יוצא בקצה הגרון הסמוך לעיקר הלשון, אות חיי"ת יוצא מהגרון רחוק קצת לפנים ממקום [האל"ף, אות ה"א יוצא מהגרון רחוק קצת לפנים ממקום] החיי"ת, עי"ן יוצא רחוק קצת לפנים ממקום הה"א. וכן אותיות גי"ק"ק, גימ"ל דגושה יוצא בקצה החניכים הסמוך לבשר השנים, אות יו"ד יוצא רחוק קצת לפנים ממקום הגימ"ל, אות כ"ף יוצא רחוק קצת לפנים ממקום היו"ד, אות קו"ף יוצא רחוק קצת לפנים ממקום הכ"ף. גימ"ל רפויה יוצאה בקצה החניכים הסמוך לגרון, וכן כ"ף רפויה סמוך לה באותו מקום, וכו' וכו'. ועוד שם, ובזמן שתרצה לעמוד על תוצאות האותיות, תוסיף על האות אל"ף, והוא יוצא. כיצד, אם תרצה לדעת תוצאות חיי"ת, תאמר אי"ח וכו' וכו' ע"ש.

ונודע כי העלגים אשר לא יוכלו להוציא את האותיות כתקונן וכמשפטן, המה לא במרד ולא במעל חלילה. רק משום ויתערבו בגוים וילמדו. כי הגלויות של ישראל היא הסבה שגרמה כן להחליף ולבלבל מוצא האותיות ומבטאן. וכמ"ש הרמב"ם ז"ל בפ"א מהל' תפלה הל"ד, כיון שגלו ישראל בימי נבוכדנצר הרשע נתערבו בפרס ויון ושאר אומות, ונולדו להם בנים בארצות הגוים, ואותם הבנים נתבלבלה שפתם וכו' שנאמר ובניהם חצי מדבר אשדודית וכו' ע"ש. ואעפ"י שפשט לשונו מדבר בלשון עצמו, גם לא יבצר חלוף מבטא האותיות, והא קמון. נחזור לענין. ידוע, כי עיקר מקור דין זה בגמ' מגילה פ' הקורא עומד (כ"ד:) אמר רב אשי חיפני ובישני לא ישא את כפיו. תניא נמי הכי אין מורידין לפני התיבה לא אנשי בית שאן ולא אנשי (בית) חיפה ולא אנשי טבעונין, מפני שקורין לאלפין עינין ולעינין אלפין. עוד שם, אמר ליה ר' חייא לר"ש ברבי, אלמלא אתה לוי פסול אתה מן הדוכן משום דעבי קלך. אתא אמר ליה לאבוה. אמר ליה זיל אימא ליה, כשאתה מגיע אצל וחכתי להי לא נמצאת מחרף ומגדף ע"כ. והקשו תוסי' שם כיון שלא היה יכול לומר חיי"ת אי"כ היאך הורידו רבי לפני התיבה כשגזר תענית וכו'. ותירצו דכשהיה מתכוין לקרות החיי"ת, קורא אותה שפיר ע"י טורח אבל לא היה בקל, ע"ש.

ומן המפורסם שא"צ ראה למודים על האמת, כי בסבת השתנות האותיות ממוצאיהם למבטא אחר, יוצא אדם מן מכוון הענין למשמעות אחרת. דוגמא לזה אות עי"ן שמוצאה מסוף הגרון בקושי קצת, נתעלמה מן העין לעלגים, ואין עוד אתם הבדל בין עי"ן לאין. ולפי מבטאם, החובל בחברו איך ישלם אין תחת אין, ואיך יפול תשלומין על האין. ואיך נתבשר בפסוק כי עין בעין יראו בשוה ה' ציון, כשנשמע מפי העלג באמרו כי אין באין יראו וכו'. הן תוחלתינו נכזבה. ואות חיי"ת כי נתחלפה להם באות כ"ף רפויה, איך נפרש מצות על כל קרבנד תקריב מלח (מלך) (כמה נצטרך מלכים להקריב בעת הבאת קרבנותינו).

ומה נענה ליום פקודה כי נאמר "קבורה" במקום "גבורה" כלפי מטה. אוי לאזנים שכך שומעות וכו' וכו', תקצר היריעה מהכיל. ולא יוכל אדם להצטדק באמרו כי לכך נתכון ולא לכך. הגע בעצמך, באיש שחטא לחברו באומר ודברים, ונגשו אל המשפט ושפטום. והחוטא אומר אמת שאמרתי כך, אך בלבי נתכוונתי לכך, ולא לכך. האם יועילה לו הצטדקותו. ועל כל פנים ישפטנו השופט כפי הודאתו, ודברים שבלב אינם דברים. ואל תשיבני ממה שאמר רז"ל ע"פ ודגלו עלי אהבה, ולגולגו וכו', כי שם מדבר בתינוק או עם הארץ, מעות לא יוכל לתקון. אך מה יעשו עוד אשר לא למדו מבטא הצח בעודם ילדים. אלא שמהראוי עתה ללמד את בניהם הלשון העברית הצח והנקי, כאשר היו משתמשים בו ישראל בארץ האבות קודם גלותם לבין העמים. וגם ללמדם שפה העברית עפ"י הדקדוק ככל חוקותיו וככל משפטיו. כי לא לשוא עמלו חכמי ישראל המדקדקים בספריהם, צדקתם עומדת לעד. ומשבחי ישראל הוא שאז"ל שלא שינו את לשונם במצרים.

ותימה גדול על ראובן זה העוזב את לשונו הזהב, ואת הישרה יעקש במילי דשמיא, קריאת התורה, והתפלות, והברכות. ואף ששבח זה הוא לו וישר כחו שלמד לשון העלגים והלועזים, הן תועלתו רבה לספר עמהם במילי דעלמא, אך לא במילי דשמיא. כי כן הזהירונו חז"ל בספריהם, לברר וללבן את מוצא שפתינו בקרית שמע, בתפלות, ובברכות, בלשונות ומבטאות, דלא לשתמע ענין אחר. וכמ"ש ז"ל שצריך להטעים העין באמרו שמע ישראל, דלא לשתמע שמא שהוא לשון ספק. וכן בתיבת נשבע, דלא לשתמע נשבה שהוא לשון שביה. ומוצא העי"ן הוא ידוע כשאדם רוצה להקיא מאכלו, שאז משמיע בעת ההיא קול "עאע". ולא יחלוק בזה אלא פתי וסכל ועקש דרכים. כי מה האדם שיבוא אחרי המלכים חכמי ישראל, תנאים ואמוראים גאונים וסבוראים פוסקים ראשונים ואחרונים זצ"ל לחיי העה"ב. אין גם אחד חולק ומיקל בזה. רק כשכל אנשי המקום עלגים, שאז מה יעשו עוד אחרי שמעו קרסוליהם.

ראו מה שכתב בב"י אי"ח למרן הק' בסוף סי' קמ"ב וז"ל, כתוב באו"ח, מנהג ספרד אחר קריאת התורה בשבת לזמר והוא רחום יכפר עון, לכפר על שגגת הטעויות במקרא ע"ש. ואם אבוא להעתיק לשונות התלמוד והפוס' ז"ל המזהירים על זה, מה לי ליגע עצמי ולעשות ספר שלם במלתא כדנא, דזיל קרי בי רב היא. אך לאיש אשר לא יודע, אציג מעט ציונים לעיני בגמרא בבליית וירושלמית ברכות פ' היה קורא

המושך בעמוד הבא

אחיהו לישון
מניין - מה שכיחם
אומרים מניין.

ניתן להקדיש את העלון להצלחת,
לרפואת, לעילוי נשמת. לפרטים
במזכירות הת"ת: 03-9097022

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

תשובת 'איש ימיני'

המשך מהעמוד הקודם

דף יב, פסחים פ' מקום שנהגו אנשי יריחו וכו', הרי"ף והרא"ש שם ושם, הרמב"ם פ"ב מהלי ק"ש ופיי"ב מהלי תפלה, טור ב"י וש"ע א"ח סי' נ"ג וסי' ס"א וסי' ס"ב וסי' קמ"א, וקצ"ח שם.

מכל האמור בספרי הפוסקים נראה בעליל, דמעשה ראובן זה לא נקרא ולא מתרגם. ואסור הוא לקרות בתורה ולברך ולהתפלל אפילו בינו לבין עצמו בלשון העלגים. וכל שכן להתפלל בבהכ"ס בין צחי המבטא, רק בלשונו הצח והנקי. וכל שכן להיות ש"צ ולהוציא קהל צחי הלשון בלשון עלג, ישתקע הדבר ולא יאמר, כי גם בפסוקי דזמרה הזהירו חז"ל.

והא"ל ינחנו בדרך האמת, ויזילנו משגיאות, ויראנו מת"נ. נאם עבדכם עפר"ה,

יחיא בן משה יצחק הלוי

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מחידושי רבותינו

זכות מי ניתנה הבאר במדבר?

מעשה באחד שנכנס לבית המדרש ויצא ופניו מאירין, אמי ר' אליעזר ידעתם מה טיבו שלזה שיצא ופניו מאירין, אמרו לא ידענו. אמר להם בידוע ששאלו אותו מדבר הלכה והשיב ומצאו הדבר שהוא כן, מה נאמר עליו חכמת אדם תאיר פניו וכל מי ששאלו אותו מדבר הלכה ולא השיב מה נאמר עליו, יענו פניו ישנה. **הסלע הזה** בגימטריא מאה ושני ושמונים כמנין יעקב, שבזכותו ניתנה להם הבאר, ת"ל יבקע צורים במדבר אל תקרא יבקע, אלא יעקב למפרע.

א"ה. נראה שהמדרש בא ללמדנו שלא ניתנה הבאר אלא בזכות התורה שנאמר יתן אמת ליעקב משום שהתורה משולה למים שנאמר יהוי כל צמא לכו למים (תענית ז.א). ע"כ הקדים המדרש את דברי ר' אליעזר לגימטריא.

בדרכיהם אתהלך...

יהי כדבריכם!

הרב שלמה סנחני זצ"ל חי לפני למעלה ממאה שנה בכפר 'צייח' אשר במחוז 'אגסי' שבמרכז תימן. היה תלמיד חכם ודרשן מעולה. למד אצל הרב חיים קורח זצ"ל. הוא היה הרב של כפר 'צייח' והיה בעל קבלה. פעם אחת הלך הרב למכור ולקנות סחורה בשוק האזורי. בחזרתו, כשעמו שני חמורים עמוסים סחורה, בעודו הולך בדרך, יצאו לקראתו מהמחבוא שבעה שודדים. הם פנו לרב בתקיפות וציוו עליו לעמוד. שאל אותם: 'לשם מה?'. אמרו לו: 'יד מיד מעל גבי החמורי'. שאל אותם: 'מה רצונכם?'. אמרו לו: 'רוצים אנו את כל מה שיש על החמורים'.

אמר להם הרב: 'יהי כדבריכם', וזו הצידה. נטל הרב שבע אבנים, שאל לשמו של כל אחד ואחד מהשודדים, כתב את שמו של כל שודד על אבן אחת והניחה בכיסו, והנה מיד לאחר מכן שבעת השודדים עמדו כמאובנים מבלי יכולת לזוז. הרב לקח את החמורים והמשיך בדרכו לעבר ביתו.

כשהגיע לביתו, לענת ערב, אמר הרב לאשתו: 'הכיני שבע כוסות שתייה, כי עוד מעט יבואו לכאן שבעה אנשים'. שאלה אותו: 'מי אלה?'. סיפר לה את כל המאורע. הוציא הרב את האבנים מכיסו ומחק את השמות. והנה לאחר זמן מועט נשמעו דפיקות על דלת ביתו של הרב. שאל הרב: 'מי זה?'. אמרו: 'אנו שבעת השודדים'. שאלם הרב: 'כיצד באתם?'. אמרו לו: 'איננו יודעים. פתאום עמדנו משותקים ואחר זמן מה הרגשנו כי אנו יכולים ללכת'. אמר להם הרב: 'אתם רואים, לא נגעתם אלא בחמור אחד ואירע לכם כך. מכאן ולהבא הזהרו לנפשיכם. עכשיו עליכם לשלם חמש ריאל, ואם לא אני אקשור אתכם שוב'. תחילה סרבו לשלם, אך לבסוף שילמו והלכו לדרכם. (ילבינים ספרו עמי קמה)

מהליכות אבותינו

אמירת מזמור 'למנצח בנגינות' לפני ברכת המזון
כתב מהרי"ץ ביעץ חיים (ח"א עמי קסז): וז"ל: **אחר האכילה יזהר לומר דברי תורה על השלחן.** ואם אינו בעל תורה, יאמר מזמור על השלחן. **וכבר נהגו כל העולם לומר מזמור לדוד הי רועי וגו' (תהילים כג. א), ולמנצח בנגינות אלהים יחננו וכו', עכ"ל.**

וטעם למה נוהגין לומר דוקא מזמור 'למנצח בנגינות' על השלחן, כתב הגר"י רצאבי שליט"א ד' טעמים בינפלאות מתורתך' (פרשת נשא עמי קמ"ה) וז"ל בקצרה:

לפי פשוטן של דברים, מסתברא כי טעם לכך הוא בגלל שמיד לאחר מכן אנו מברכים על המזון לכן אנו מקדימים אליהם יחננו 'ויברכנו' (פס' ב). כי על ידי ברכתנו אליו יתברך, נתברך גם אנו. ומסיימים בו ג"כ, ארץ נתנה 'יבולה, יברכנו' אלהים אלהינו. 'ויברכנו' אלהים (פס' ז-ח). דהיינו שהארץ נתנה פריה ותבואתה, ומהם אכלנו ושבענו והותרנו, כן יוסיף אלהים לברכנו גם בעתיד.

אבל יש להטעים הדבר, בהקדים מה שכתוב בספר תהלות ה', הובא במעם לעז על תהילים שם (דף קא), שנזכרים במזמור זה שלוש תיבות של ברכת כהנים **יברך ויחנן ויאר.** ואפשר שישא **הי פניו אליך,** רמוז בפס' לדעת בארץ דרך בכל גוים ישועתך (תהילים שם א) שאז יבינו שהי נושא לנו פניו. **והשלום** נרמוז בארץ נתנה יבולה, שאם יש יבול, יש שלום ע"כ. ולפי הא דאיתא בברכות (דף כז) שהקב"ה נושא לנו פנים בגלל שאנו מדקדקים על עצמנו עד כזית ועד כביצה לברך ברכת המזון, הלכך קשור מזמור זה עם ברכת המזון. כיון שגם אם לא אכלנו מן הפת אלא כזית, אפילו הכי היינו אומרים אותה וכו'.

ועוד טעם, לפי שבמזמור זה יש שבעה פסוקים כנגד שבעה קני המנורה כידוע והוא רמו למנורת בית מקדש, וקיימא לן (יומא לג) שלחן בצפון ומנורה בדרום. הלכך שייך לאמרה על השלחן. וכעין המבואר בזוהר הקדוש ובדברי האר"י להדליק נרות שבת מול השלחן מהאיי טעמא וכו'.

ובאגודת איזוב (עמי ר"ח) כתב על הפס' האמצעי, שהוא ישמחו וירננו וגו' (שם ה) י"א תיבות, שרומזים לראשי תיבות ארץ ישראל [דהיינו א"י. יב"ן], וזהו הסוד שמארץ ישראל משפיע הברכה והתבואה לכל (הארץ, וממנה לכל) הארצות וכו' שעליה נשענים כל האקלימים שבעולם וממנה מתפרנסים, כי ממנה מקבלים שפע הברכות וההצלחות וכו' יעו"ש. ומזה נראה לענ"ד ללמוד לעניינו טעם לאמירתו על השלחן. כל שכן שבזוהר הקדוש (פרשת יתרו דף סז) מתבאר שזה עניין כל המזמור, על המשכת שפע לעולם וכו'.

כי עוד מעט יבואו לכאן שבעה אנשים". שאלה אותו: "מי אלה?". סיפר לה את כל המאורע. הוציא הרב את האבנים מכיסו ומחק את השמות. והנה לאחר זמן מועט נשמעו דפיקות על דלת ביתו של הרב. שאל הרב: "מי זה?". אמרו: "אנו שבעת השודדים". שאלם הרב: "כיצד באתם?". אמרו לו: "איננו יודעים. פתאום עמדנו משותקים ואחר זמן מה הרגשנו כי אנו יכולים ללכת". אמר להם הרב: "אתם רואים, לא נגעתם אלא בחמור אחד ואירע לכם כך. מכאן ולהבא הזהרו לנפשיכם. עכשיו עליכם לשלם חמש ריאל, ואם לא אני אקשור אתכם שוב". תחילה סרבו לשלם, אך לבסוף שילמו והלכו לדרכם. (ילבינים ספרו עמי קמה)

לעילוי נשמת

חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

לרפואת

אבנר בן יפת בתוך שכחע"י

תפארת בנים

כיתה ב' סיימו בס"ד את פרשיות אחרי מות קדושים אמור ואף חגגו לרגל שמחתם. יהא רעוא שיזכו לכרך בקרוב על סיום חומש ויקרא

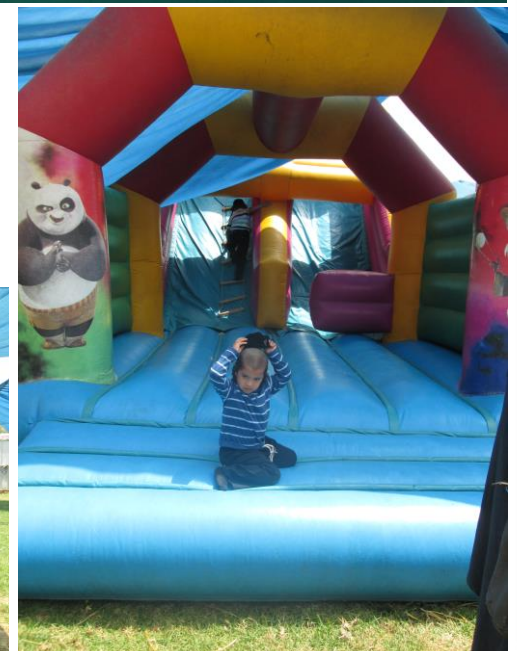
חגגו את סיום פרק המפקיד עם סעודת מרק תימני טעים, יה"ר שיזכו לגמרה של הש"ס בידיעה ובע"פ, אכ"ר

תלמידי גני התלמוד תורה יצאו ליום טיול מהנה ומשעשע יחד עם האמהות למושב ישעי, על הטרקטור בעגלה

בטרמפולינות יבשות ורטובות בבריכה ובחוויות המושב

חכמי תימן

הרב חיים דמתי (אספאט)

נולד בדמנת בשנת תרל"ג. עלה לארץ בשנת התר"ן והתיישב בירושלים. למד בישיבת תורת חיים. היה מחכמי ישיבות המקובלים בית אל ושער השמים, ומן המכוונים בבית הכנסת של המקובלים רחובות הנהר. חסיד עניו וצנוע, והרבה בתעניות ובסיגופים על הרבן בית המקדש וגלות השכינה. שימש כחבר בית הדין של העדה, ועמד בראש ישיבת חיי שלום ע"ש רבינו שלום שבזי. בשנת תרע"ד היה מראשי המקנאים לקדושת הקבלה. עסק בפעילות ציבורית, והיה ממקימי תלמוד תורה לילדי הקהילה בירושלים. פעמיים נסע לעדן בשליחות הקהילה.

נפטר בירושלים בכסלו תרע"ז.

התודה...

לידידינו היקרים והנכבדים בעלי דפוס שטרן הי"ו על סיועם הרב לת"ת. יה"ד שיזכו לראות בנים ובני בנים עדיקים וטהורים. וזכות סיועם ומעשייהם למען תשבי"ד, תעמוד להם ולזרעם אחריהם, שלא יודקקו לאיש אחר, ויפרנסו אחרים משלהם, אכ"ר

הברכה...

והשפע ממקור ברכה עליונה להרה"ג אגרון יצחק הלוי שליט"א על ספריו שהנם לנו לעזר ואחיסמך יה"ד שיזכה לתהודא מעליא ובריאות איתנה לאורך ימים ושנים לראות בנים ובני בנים הולכים בדרכי ישרים תלמידי חכמים צעונים ויראים

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com

המבצע - עיצומו!